

заедно

енория

"Св. Павел от Кръста"

брой 60 - януари 2009

Павел: кой беше той?

5-та част

Павел е най-вече проповедник чрез словото. В него се срещнат две велики школи на словото, гръцката и еврейската. Но над тези две има нов елемент, даден от проповядването от Христа и от опита на апостолическата Църква: присъствието на божата мощ в словото на възгласието. Самият апостол пише до Солунияните: “защото нашето благовестие беше към вас не само със слово, но и със сила и с Духа Светаго, и с голяма увереност; сами знаете, какви бяхме за вас помежду ви. И вие станяхте подражатели нам и Господу, като при много скърби приехте словото с радост от Духа Светаго,... Затова и ние непрестанно благодарим на Бога, задето, като възприехте слушаното от нас слово Божие, усвоихте го не като слово човешко, а като слово Божие (каквото е и наистина), което и действа във вас, вярващите” (1Сол 1,5-6; 2,13). Чувствителен за божето присъствие в проповедите си, той се радва за скромни семантични инструменти, които ползва, защото по този начин се явява божата мощ, която е крила в тях: “И словото ми, и проповедта ми бяха не в убедителни думи на човешка мъдрост, а в проява на дух и сила, та вярата ваша да се утвърдява не на човешка мъдрост, а на силата Божия” (1Кор 2,1-5).

Търсейки основата за неговите проповеди, ще ги намираме в

тези три точки: Традиция, Мъдрост и това, което Апостолът нарича “моего Евангелие”.

Традицията е вярното предаване на свидетелството на Апостолите, т.е. за това, което апостолът Петър казва в своето послание: “Което е било отначало, което сме чули, което сме видели с очите си, което сме наблюдавали и което ръцете ни са попипали, за Словото на живота” (1Йо 1,1). Верността на това свидетелство в Св. Павел е видима в най-важните откъси от неговите послания., както например за установението на Светата Евхаристия (1Кор 11,23-26) така и за Възкресението на Христа (1Кор 15,3-11), но е подразбирана във всичките послания.

Общението на своето проповядване с Апостолическата Традиция е за Св. Павел крайна необходимост.

Тази Традиция в Св. Павел е свързана с интелектуално разбиране на вярата в нейния умствен и практичен аспект, което Апостолът нарича “*sofia*” т.е. *мъдрост*. Тази мъдрост Павел иска да предава на онези, които са вече напреднали във вярата и са готови да влизат напълно в Тайната: “Мъдрост проповядваме между съвършените, ала мъдрост не на тоя век, нито на преходните властници в тоя свят, а проповядваме Божията премъдрост, тайна, съкровена, която Бог е предопределил преди векове за наша слава... Ала ние приехме не духа на тоя свят, а Духа, Който иде от Бога, за да знаем това, що ни е дарувано от Бога; това и проповядваме не с думи, научени от човешка мъдрост, а с думи, научени от Духа Светаго, като сравняваме духовното с духовно. Душевният човек не възприема онова, що е от Божия Дух: за него това е безумство; и не може да го разбере, защото то се изследва духовно” (1Кор 2,6-7.12-14). И на коринтияните разделени заради вътрешни причини пише укорявайки ги: “И аз, братя, не можах да ви говоря като на духовни, а като на плътски, като на младенци в Христа. С мляко ви нахраних, а не с твърда храна, защото не бяхте в сила да я приемете, па и сега още не сте, понеже сте още плътски. И наистина, щом има помежду ви

завист, раздори и разногласия, не сте ли плътски и не постъпвате ли по човешки?” (1Кор 3,1-3).

Тези изречения показват желанието на Св. Павел да проповядва “*моего Евангелие*”: не едно Евангелие различно от това, което е на Апостолите или на Самия Иисус, а грижата му да се “въплъщатава” Евангелието в ежедневиия живот. Тогава изразът “*мое Евангелие*” показва желанието на Павел да модулира Словото според възможността да бъде прието от слушателите. Той не само модулира Евангелието, а прави себе си едно цяло с другите: “Защото, бидейки свободен от всички, станах роб на всички, за да придобия по-много от тях: за юдеите станах като юдеин, за да придобия юдеите; за подзаконните станах подзаконен, за да придобия подзаконните; за нямащите закон станах като да съм без закон (макар да не съм без закон пред Бога, но съм под закона на Христа), за да придобия нямащите закон; за немощните станах като немощен, за да придобия немощните, за всички станах всичко, щото по какъвто и да е начин да спася някои. А това го правя заради Евангелието, за да бъда участник в неговите блага” (.1Кор 19-23). Ето това е Павел, който проповядва на евреите и на гърците, на фарисеите и на садукееите, в различни градове и села, на всяко съсловие на народа.

Центъра на тези три точки е винаги Той: Христос. В Него, с Него и чрез Него, Павел спори и проповядва, страда и се радва, живее и умира. Винаги го води не интелектуална идея или идеология, а личната среща, която Павел е имал с Иисус, която променя тотално и глобално живота на Павел. Това, което Павел проповядва се ражда от личния опит с Иисус и това става неговата мисия: “Него ние проповядваме, като вразумяваме всички човеци и ги учим на всяка премъдрост, та всички тях да представим съвършени в Христа Иисуса; за това се и трудя и подвизавам по Неговата сила, която мощно действа в мене” (Кол 1,28-29).

Отец Валтер Горра

Сътворение или еволюция?

Сътворение и еволюция!

Около произхода на вселената и човека съществуват много въпроси. Някои от тях търсят отговори само в науката: кога, как, къде? ... Други ги очакват от философията и теологията.

Търсейки отговори обаче, трябва да имаме предвид следното:

1. Не трябва да очакваме от науката това, което тя не може да ни даде, например как да докажем или отречем съществуването на Бог и на душата.
2. Но и не трябва да си позволяваме да използваме Библията за това, което тя не иска и не може да ни каже, защото както вече знаем тя не е научна книга.

„Вярата и науката - както каза папа Йоан Павел II - принадлежат на две различни измерения и са два различни типа познания, които са несъпоставими.”

Според днешните научни познания, създаването на Вселената започва преди 15 милиарда години. Първите форми на живот се появяват преди около 3,5 милиарда години. А някъде преди около 4 милиона години се появява на земята едно същество, което започва да използва ръцете си за да държи камъни или тояги, както и да се пази с тях от хищните животни, но това създание притежава все още слабо развит мозък. По-нататък го следват други форми на примати, които сме нарекли: *Homo habilis*, *Homo erectus*, *Homo sapiens*... Всички те имат връзка помежду си и са естествено продължение една на друга. Във всеки случай, появяването на човека на земята представлява едно особено направление на еволюцията и е много важно събитие.

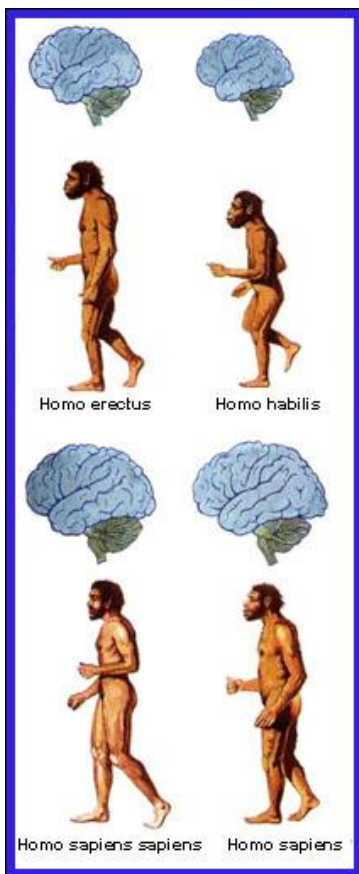
Теорията за еволюцията се смята за достоверна заради изучаването на вкаменелостите на хора, растения и животни.

Но остава отворен въпроса за обяснението на причините и механизмите на биологичната еволюция.

Преди да продължим, трябва да отбележим следните четири основни тези:

1. Цялата сътворена действителност идва от един Бог - Висшестоящ и Личност.
2. Еволюцията предполага винаги сътворението, т.е. една радикална зависимост от Бога не само в началото на нещата; но също и в тяхното съхранение и развитие.
3. Космичната еволюция и биологичната еволюция се развиват по висш план. Те отговарят на проект от Бога, независимо по какъв начин се осъществява той.
4. В този план, човекът е представен като кулминационна точка в процеса на еволюцията и той има превъзходство спрямо останалите създания по силата на своето духовно положение, което го характеризира - душата.

Въпросът за душата е разгледан в различни документи на Учителната Власт на Църквата. Основното учение се намира в Енцикликата „*Humani generis*” на Пий XII (1950г), където се заявява, че в хипотезата на еволюцията трябва да бъде „непременно” спасено сътворението на душата от Бога. Впрочем, имайки предвид духовността на човека, немислимо е едно същество, „наистина човешко”, да произлиза в цялата своя същност от едно животно-прародител чрез проста биологична еволюция. Необходимо е да се предложи „една намеса или едно специално намерение” на Бог. Това впрочем се потвърждава в създаването на всяко човешко същество, което в своята същност не е продукт от своите родители, а изисква и една специална намеса на Бог Творец, защото душата не може да произхожда от родителите.

Йоан Павел II казва в една своя катехеза: „Не е достатъчна само еволюцията, за да се обясни произхода на човешкото същество, както и не е достатъчна биологичната каузалност на родителите, за да се обясни раждането на едно дете. Бог създава духовната душа на новото човешко създание, предавайки жизненото дихание чрез Своя Дух, който дава живот.” Тогава всяко чедо е видно и прието като дар на Светия Дух. В одухотворяването има една сътворяваща Божия намеса, благодарение, на която в момента, когато се осъществява самата организация на една форма на живот, тя придобива характера на човешкия живот. Всъщност има и неминуема връзка, по волята на Бог Творец, между разположението на биологичната структура на човешкия живот и Божието съдействие, което създава душата. Тази Божия намеса е

част на творческо действие, чрез което Бог иска и запазва, според Неговото намерение, реалността с нейните характеристики и черти, включително тези от духовното естество.

Йоан Павел II заключава в една друга своя Катехеза от 16 април 1986г.: „От гледна точка на учението на вярата, не се срещат трудности при обяснението на произхода на човека относно тялото, чрез на теорията еволюцията... т.е. хипотезата ѝ е вероятно достоверна, тъй като човешкото тяло, следвайки реда даден от Създателя в енергиите на живота, постепенно е станало подготвено чрез формите на предшествашите го живи

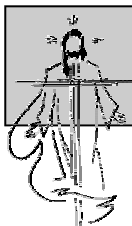
същества. Човешката душа, от която зависи окончателната същност на човека обаче е духовна и не може да произтича от материята.” Човекът може да се смята едновременно като плод от биологичната еволюция и от специалното съдействие на Бог. Той е Божие създание, не от гледна точка на своето физическо положение, което е общо с останалите живи същества, но поради своята духовна черта, която за него е отличителна.

Заклучение:

Съгласуваността между теорията на еволюцията и християнската вяра остава в сила, даже и когато теорията би се оказала в последствие несъвършена. Тя може да влезе в хармоничната картина на цялото сътворение. Участието на Бог във вътрешността на еволюцията на вселената е част от Божието действие, което обикновено ползва за своите планове вторичните причини и това се оказва много по-привлекателно (по-достоверно) отколкото да сме резултат от случайност.

Фактът, че кулминацията в Сътворението е човека, издига величината и отговорността му и в био-екологичен аспект. Човекът е създание, което има значение не само за него самия, но също чрез него намира смисъл и средата, която го заобикаля. Неговата значимост в Божия план идва от неговата способност да познае Бог, от неговата свобода, от неговото призвание да се уподобява на Исус, истинския образ на всеки човек. Човекът има за задача да продължи изграждането на един свят, пожелан от Бога, поемайки ръководството и ставайки действащо лице за развитие на природните източници в техния потенциал - за възхвала на Бога и в служба на братята.

Сестра Терезита

Върнали се в Божия Дом

13 декември 2008 Стефан Александров Модра
15 декември 2008 Недушка Стоянова Стоянова
17 декември 2008 Велислава Хараламбиева Кюрчева

Търсете единение през цялата година

По традиция Седмицата за Молитва за единение на християните винаги е чествана от 18 до 25 януари. Тези дати бяха предложени през 1908г. от Пол Уатсън, за да се покрие периода между Празника на Свети Петър и Празника на Свети Павел. Този избор има символично значение. В Южното полукълбо, където месец януари е период от лятната ваканция се предпочита да се пригоди друга дата, друг период за тази цел, например дните около Петдесетница (което беше предложено от движението Вярa и Конституция през 1926г.) което от своя страна представлява също така една друга символична дата за единението на Църквата.

Текстовете за Седмицата за Молитва за единение на християните за 2009 година идват от опита на Църквите в Корея. Изправени срещу разделението на тяхната страна Църквите търсят вдъхновение в пророк Иезекиил, който също е живял в една страна, трагично разделена и се е стремил към обединение за неговия народ.

Пророк и свещеник Иезекиил бе призван на 30-годишна възраст от Бог. Неговата дейност обхваща периода от 594 до 571г. преди Христа, той беше изключително повлиян от политическите и религиозните реформи, които бе предприел цар Йозиас през 621г. преди Христа. Впускайки се в реформи, които визират установяването на закона и на култа към Бога на Израил, цар Йозиас очаква да елиминира пагубното наследство останало от предходното нападение на Юдея от Асирийците. При това след смъртта на цар Йозиас по време на една битка, неговият син цар Йоаким отдава почести на Египет и култа към многобройни богове се разпространява. Пророците, които се осмеляват да критикуват Йоаким са брутално унищожени: Урия е екзекутиран, а Йеремия заточен. След вавилонското нападение и разрушаването на храма през 587г. преди Христа, отговорните политици и дейци на страната сред които е и

младият Иезекиил бяха хванати и депортирани във Вавилон. Там Иезекиил, критикува «пророците», както и Йеремиа, които внушават малко реалистични идеи и по този начин засилват враждебността и презрението на своите братя израилтяни в заточение.

Въпреки тези страдания, любовта на Йезекиил към неговия народ постоянно нараства. Той критикува главнокомандващите, които действат срещу Божиите Заповеди и търси начин да отведе своя народ при Бог, подчертавайки, че Бог остава верен на завета, който е сключил с Неговия народ, с който е солидарен. Но преди всичко в тази ситуация привидно без изход, Иезекиил не се обезкуражава и проповядва едно послание за надежда: обновяването и единението на Божия народ, което Бог иска най-много, всичко би могло да бъде реализирано. Две видения окуражават Иезекиил в неговите усилия, първото това което е добре известно в долината, където изсъхналите кости под действието на Светия Дух, се съживяват (Иез 37,1-14).

Текстовете за Седмицата за Молитва за тази година имат за тема второто видение на Иезекиил, където двата жезъла символизират двете царства на които Израил беше разделен. Имената на племената на всяко от двете царства (две от дванадесетте Северни племена и десет от Южните) са написани на тези жезли, които след това са доближени, за да направят едно цяло. (Иез 37, 15-23).

За Иезекиил разделението на неговия народ е отражение и последица от греха и от отдалечаването от Бог. Да формираш отново един народ е възможно само, ако се откажеш от греха, да се обърнеш и да се върнеш при Бог. Но в крайна сметка именно Бог е Който обединява Неговия народ, пречиствайки го, обновявайки го и освобождавайки го от неговите разделения. За Иезекиил, това единство не е едно просто обединяване на групи, привидно разделени; отнася се за едно ново сътворение, ново раждане, на един нов народ, който би трябвало да бъде знак на надежда за останалите народи и за цялото човечество.

И в един друг текст, скъп за Църквите в Корея- откриваме

темата за надеждата. Апокалипсис 21,3-4 припомня за пречиштането на Божия народ, който е призван да възплъти истинския мир, помирението и единението, което е там, където е Бог: «Той ще остане с тях. Те ще бъдат Негови народи и Той ще бъде Бог, Който е с тях. Той ще изтрие всяка сълза от очите им. Няма да има повече смърт. Не ще има повече нито печал, нито вопли, нито страдание... »

Това са тези библейски теми – единението, както и волята на Бог за Неговия народ, единението като дар от Бога, но изискващо обръщане и обновяване, единение като ново сътворение, надежда че Божият народ може да бъде най-накрая едно – което вдъхнови и Църквите на Корея в подготовката на тази книжка за Седмичата за Молитва за единение на християните през 2009 година.

През 2009 година, християните от целия свят ще се молят за единение «та в ръката Ти да бъдат едно» (виж Иез 37,17). Иезекиил – чието име означава «Бог го прави силен» – бе повикан за да даде отново надежда на своя народ в една отчаяна политическа и религиозна обстановка, която е следствие от падането и окупацията на Израил и изгнанието на голяма част от неговия народ.

Членовете на местната работна група в Корея откриха че текста на Иезекиил представя фрапиращи съвпадения със ситуацията, която те познават в тяхната разделена страна и с тази на разединените християни. Думите на Иезекиил им дават надеждата, че Бог ще събере отново Неговия народ, за да бъде едно, и че те ще принадлежат към него, и Той ще ги благослови за да станат силен народ. Една нова и възвисена надежда си проправя път: Бог ще сътвори един нов свят. И точно както в текста на Иезекиил, където греха е представен под многообразни форми, народът осквернен чрез идолите и престъпленията, и така се приравнява с греха на разделението на християните, което е причина за конфликтите по света днес.

Четейки този текст от Стария Завет, християните могат да размишляват по какъв начин могат да го приложат към нашата ситуация на разделение днес. Естествено, ние разбираме, че

само Бог може да установи единението, да помири хората и да създаде нова обстановка. Израел обединен, опростен и пречистен става символ на надежда за целия свят.

Както вече го подчертахме пророчеството на двата жезъла обединени в едно е второто, което се среща в Иезекиил 37. Първото, което е може би по-близко до Църквата – е това с изсъхналите кости, които съживяват под действието на Духа на Бога. И в едното и в другото Бог е този, Който дава живот, който е извор на ново начало. В първото пророчество, Духът на Бога е дух на живот. Във второто именно Бог е Който носи единение, помирение и мир в нашата разделена нация. С други думи, това е обединението на две разделени партии, което дава нов живот.

Християните могат да видят в него преобразуването на новия живот, който Христос ни поднесе и към който ние пристъпваме чрез победата над смъртта, според волята за Божието спасение. Чрез двете парчета дърво, които оформят неговия Кръст, Исус ни помири с Бога; човечеството така е изпълнено с една нова надежда. Въпреки нашите грехове, въпреки насието и войните, въпреки разликата между бедни и богати, въпреки липсата на нашето почитание към сътворението, въпреки болестите и страданията, въпреки дискриминациите и въпреки нашето разединение и нашите разделения, Исус Христос – с отворени обятия от Кръста прегръща цялото сътворение и ни дава шалом (мирът) на Бог. В Неговите ръце, ние сме едно и сме привлечени към Него, Който е прикован на Кръста.

Да вземем като отправна точка положението в тяхната разделена страна, но която иска да превъзмогне разкъсванията не само в политически план, но също и на ниво разединени християнски Църкви, корейските Църкви предлагат следната тема за Седмица за молитва 2009 : *«Та в ръката ти да бъдат едно»*. Те усещат, че една нова надежда е родена в това размишление под действието на Бог, който ни помирява и носи мир (*shalom*) на Божия народ.

2009г

Честита и весела нова година,

пълна с Божите благодати

На вниманието на всички

Не за всички е ясно, все още има обърканост!

Говоря за две личности: свети Павел Апостол и свети Павел от Кръста.

Първият е Апостолът (за когото има статии в последните пет броя), е съвременник на Исус и автор на много послания, които са включени в Новия Завет. За него е писано и в книгата “Деяния на Апостолите”, която е включена в Новия Завет, веднага след четирите Евангелия.

Вторият, свети Павел от Кръста, на когото е именувана нашата църква, е светец, живял през осемнайсети век (роден 1694г. и починал през 1775г.), основател на конгрегацията на пасионистите. “От кръста” е религиозно име, с което отците и сестрите пасионисти допълват името си (например отец Валтер “от Непорочното Сърце Марийно”, сестра Терезита “от Непорочната”, сестра Йола “от Разпнатия”).

Приключвайки: нашата църква носи името на “свети Павел от Кръста”, който не е починал разпнат (а от старост, когато е бил на 81 години). Името избрано от него (“от Кръста”) е заради факта, че самият той и новата конгрегация на пасионистите, основана от него, трябва да проповядва “Страданието на Исус, най великото дело на Божията Любов”.

2010 година:

ще празнуваме три юбилея

В миналия брой оставихме отец Ипполито Агосто в едно румънско село в края на 1873г. Как се прибра в Русе и какво се случи?

Сутринта на 31 декември в 4 часа тръгва и пристига в 2 часа след обяд в Гюргево, пътуването е много мъчително, понеже не се вижда нито пътя нито канавката и мисионерът трябва да слиза на няколко пъти от каруцата, за да търси пътя, тъй като всичко наоколо е покрито със сняг.

Мисионерът отива веднага при румънските лодкари да плати преминаването на Дунава, но те му отговарят. “Отче и 100 дуката да ни давате ние няма да минем, защото преминаването сега е много опасно, наистина вятърът е започнал да духа много силно и ледовете се движат с голяма сила”. Но тъй като Отецът все още иска да пристигне в Русчук, за да пее на Бога *Te Deum* (благодарствен химн към Бога), отива при немските рибари, които намира да ядат рибена супа. Те го поканват да хапне нещичко с тях и мисионерът не чака да го поканят втори път и сяда, тъй като цял ден не е хапвал нищичко. Като угаложва набързо глада си, той ги помолва да благоволят да го прекарат от другата страна на реката. Рибарите отговарят че Дунавът е много лош, но ако мисионерът не се страхува, те са готови за преминаването. Дунав наистина е много развълнуван, ледовете се плъзгат с голяма скорост и тъй като духа много силен вятър има опасност на два три пъти лодката да се обърне, но рибарите, които са много сръчни, успяват да устоят на удара. Най-накрая след много мъки и опасности пристигат на другата страна на Дунава, но много далеч от Русчук и дори далеч гара на железопътната линия. Веднага след като мисионерът вижда земята покрита с храсти, другата част от река Дунав е заледена, и заснежена, пита рибарите дали може да пристигне пеша до някоя гара. Те му отговарят “да”, и тогава отецът дава на рибарите още един дукат и потегля съвсем сам пеша към

гарата. След като върви четвърт час той вижда гарата, но голям ръкав на река Дунав ги разделят. Той осъзнава, че предполагаемата земя е само остров. Представете си неговото разочарование, колкото се може по-бързо той се връща обратно, за да намери рибарите, но напразно те са вече изчезнали. И тогава отново се връща на предходното място очи в очи с гарата и започва да вика за помощ, но напразно, тъй като офисите вече са затворени и всички си стоят спокойни въщи и не чуват нищо. Времето е ужасно. Духа много студен вятър, премесен с мокър сняг, който смразява лицето, наполовина сняг наполовина дъжд, но леден. Нощта наближава, никаква подкрепа, никаква помощ, само не далече оттам има една турска гемия (голяма лодка), чиито моряци са заети с платната и да хвърлят котва, мисионерът ги вика на помощ, но не му отговарят, само спокойно продължават тяхната работа и чак когато приключват, отвръщат просто и много студено: “Утре, утре, свещенико” и изчезват като се затварят един след друг в каютата. Когато вижда Мисионерът да се затварят вратите той повярва че чува да се чете смъртната му присъда и си казва, “Боже мой, днес е последния ден на годината и също така последния ден на моя живот”, и започва да изповядва греховете си и да иска последно опрощение от Бога за своите грехове. Неговата единствена надежда е Небето, хората са изчезнали пред неговите очи или по-добре да кажем всичко се е наговорило срещу неговия живот: страховитото време, нощта, студа, снега и глад, и фаталното изоставяне от всичко, което мисли за човешко. Тази по-страшна ситуация от смъртта – продължава може би около половин час и след това една светлина на надежда блясва отново пред очите на мисионера. Изведнъж чува звъна на звънчетата на животно. И тогава започва отново да вика за помощ с все сила, колкото му е възможно това, той вика, вика, докато може и толкова високо колкото може, и при това не вижда никого, понеже времето, нощта вече е много тъмна. Само му се струва, че чува ехото от няколко приглушени удара, които идват откъм Дунава. Това

откритие му дава сили и той извиква още веднъж по-силно, за да го чуват тези който удрят. Звукът на тези удари се приближава все по-близо, но все така не се вижда нищо, поради тъмнината, и при това спасението е близо. Когато изведнъж мисионерът чува един глас, който казва “Боже мой, това е нашият свещеник!” Мисионерът, въпреки че не вижда все още никого, познава гласа и вика “Да, Барба Жозе – аз съм” същият глас се чува още веднъж, викайки “ще убия този, който ви е оставил тук на острова!”. Това е последната дума, която чува бедния мисионер, след като се спасява в обятията на Барба Жозе, личност, която той много добре познава, той загубва съзнание и вече не помни какво се случва с него, само ден по-късно се намира в своето легло в Русчук, заобиколен от няколко приятели и от Супериора на манастира.

Тогава той научава, че след като видял, че е спасен той загубил веднага съзнание, и в това състояние той е бил транспортиран в хотела на Гарата, че там е бил разтриван с канфоров спирт и след това с кола е бил откаран вкъщи и сложен в неговото легло и още че звънчетата които е чул това са звънчетата на колата на големия Паджиа, който пристигаше както обикновено в хотела на гарата за дневната среща по билиард с други господа, и който чул свещеника да вика на острова и наредил на кочияша, който бил с него да отиде на австрийския понтон и да извика хора да му помогнат да отидат да избавят човека, който вика на острова за помощ, мислейки че това е някой контрабандист, който за да направи по-добра контрабанда е спрял на острова и заради лошото време той не може да се спаси. Това чува мисионерът, мислейки че е негов дълг да се отблагодари на Паджиа, който говори много добре френски и приема като чудо бедният мисионер и настоява безброй пъти да научи кой го е оставил на острова. Но мисионерът се извинява и обяснява, че не ги познава добре, а той не иска да ги разкрие, тъй като е сигурен че не нарочно е изоставен там. Този факт дава повод много да се говори в града и дори вестниците в Константинопол и цялата Турция пишат за това, а този в Русчук нарича мисионерът -

“новия Робинзон”.

Тъй като свещеникът прекарва зимата именно в тази къща, (за която говорихме в миналия брой на бюлетина) през пролетта, той се заема да си купи парче земя, прилепено към това на Църквата или по-точно, където по-късно се строи къщата и училището на сестрите. Той преговаря дълго време с Г-н Херман, който е собственик и сключват договора за 2800 (две хиляди и осемстотин) франка, както прибавим и разноските в Съда, може де се каже, че стигат 3000 (три хиляди) франка. Парите са събрани от “Източни училища в Париж” (600 франка), църква “Непорочно Зачатие” във Виена (500), Град Русчук (300), а остатъка е подсигурен от Мисионера.

Купувайки този терен Отецът иска веднага да построи две малки стаички за себе си. Но той е лишен от средства и се обръща към Епископа, но Негово Високо Преосвещенство се извинява, че не може де помогне на Мисионера. Отец Ипполито показва че е много недоволен, защото си мисли: “Аз направих всичко възможно, без никаква помощ от Монсиньор построи х къща, купих терен и сега когато имам нужда от малка сума пари, Негово Високо Преосвещенство не желае да ми даде”. И още повече че Мисионерът дава всичките си пари, които получава от училището, както го подчертахме вече в миналия брой. Виждайки разочарованието на Мисионера, Епископът го поканва в своята стая и му дава 400 франка, с които Енорийският свещеник си построява две стаички на мястото, където след години ще стане немското девическо училище.

Всичко продължава добре, но...

Дълга е историята и още други трудни моменти очакват нашия “герой”, първият енорийски свещеник в нашата църква.

За да се запознаем с тях... ще чакаме с търпение следващия брой на нашия бюлетин

Отец Валтер Горра

Хроника за празник Рождество Христово 2008г

Свикнали на ниски температури и на големи снегове, беше голямо чудо, тази година, “пролетното” време, което ни придружи до тържество Рождество Христово. Верните успяваха да идват спокойно всяка неделя без да се борят с леда, дъжда или снега (поне тези, които имат реално желание да участват редовно на неделната литургия, защото за тях именно е важно да приемат поканата, която самия Иисус ни отправя!). Пригответхме се достойно за да се срещнем с Детенцето Иисус, Бог станал човек, с духовна подготовка и да създадем в църквата среда, която помага всички да влизат във великата Тайна на Въплъщението.

Витлеемската Пещера от няколко години се приготвя навън, пред църквата, за да бъде видим знак на събитието, което се празнува на 25 декември: раждане на Иисус. Особено в тъмнината тя изпъква и хората, които минават пред църквата, пеша или с кола, спират пред тази чудесна сцена. Чрез малките, но красиви, статуи се създава античната среда от времето на Иисус с пастирите, римските войни, търговците, мъдреците и стадата, и в центъра на тази картина пещерата със Свети Йосиф, Света Дева Мария и Детенцето Иисус.

Традицията на сцената на Рождество Христово, която се спазва

в църквите и домовете е от времето на свети Франциск от Асизи, който първи решава да реализира това. От тогава се разпространява по целия свят в католическите църкви и домове тази идея, която помага да имаме

видимо пред нашите очи събитието на раждането на Исус и за да размишляваме върху него.

Във връзка с това тази година поставихме началото на нов обичай да благословим статуите на Детенцето Исус, които всяко семейство ще сложи на 25 декември в своята пещера в дома си. Папа Пий XII е започнал тази традиция, благославяйки статуите на Детенцето Исус в Рим, традиция спазвана от следващите Папи и приета и от енориите по целия свят.

На най-малките деца, които участват в катехизиса, подарихме гипсови фигури на Светото Семейство и на овците, които те боядисаха и създадоха пещерата.

Надявам се, че полека лека във всички домове на нашата енория, всяка година за Рождество Христово, ще има пещера, малка или голяма.

И тази година елхата в църквата, която символизира живота, бе украсена, но по един специален начин, с включване на енориашите. Идеята беше, тя да бъде украсена с нашите добри дела или добри намерения, които стават видими чрез звездите, които всеки след едно добро дело, можеше да закачва на елхата. Беше един начин да се стараем да създаваме добро и то да бъде видимо. Много често се показва злото и то крещи и се чува, а доброто макар да съществува обикновено е тихо и не се вижда и чува. Както някой е казал: “Едно дърво, което пада вдига по-

голям шум, отколкото гората, която расте!”.

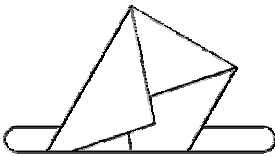
И през предколедното време (или по добре да се научим да го наричаме “адвент”-идване), в нашата църква продължиха ремонтните работи и голямото скеле още стои. Всяка събота хората с добра воля идваха да почистят църквата за да я намерим в чудесен начин за неделната литургия. До сега никога не са липсвали доброволци, които дават два-три часа от времето си за тази важна дейност. Сигурен съм, че така

ще бъде и в бъдеще и че ще се включват и други нови хора.

Външната подготовка не е достатъчна без една духовна вътрешна подготовка. От години каним свещеник, който е на разположение на енорияшите за изповед. Трудно е през седмицата да даваме на всички възможността да идват за да се изповядват, и така търся начин да има свещеник в неделен ден. Макар, че не е лесно да се организираме заради неделните литургии, които във всяка енория има, отец Енцо успя да уреди нещата за да бъде свободен и да дойде. Дълга опашка и дълго очакване, но достигнахме до резултата. И през другите недели и през седмицата доста верни са идвали за да бъдат опростени греховете им. Спомням си за първите години когато се натрупваха много хора за изповед на последния ден преди празника, дори и няколко минути преди литургиите на Рождество Христово и на Великден, за „бързи изповеди”. Сега вече това го няма и всички се организират за да намират предварително спокойно време за изповеди.

Нищо друго не ми остава освен да благодаря на всички вас за помощта и участието за празника Рождество Христово.

Отец Валтер

Колко е велико това! Словото станало плът

Колко е велико това! Словото станало плът, човек.

Тайна неизречима! Любовта станала човек.

Любовта е пълнота - вселена в един човек, Човекът - Исус Христос, извор на любов. Само ако обичаме Него, ще постигнем истинската цялостна любов. Само от Него, Който ни е обикнал, можем да черпим любов, за да се обичаме безпределно.

Необятна е любовта, дошла толкова близо до нас в лицето на Исуса Христа. Той е Единственият, който може да ни дари с нея сред развалините на човешкото естество.

Само Той е Вечният Син - на Вечния, на вечната Любов.

Няма друга любов освен Любовта...

Аз искам, Боже да Те обичам.

Запали любовта си в мен така, както Ти желаеш, защото аз понякога съм неспособен дори да я търся правилно. Аз се стремя да Те обичам така, както Ти искаш.

Моля Те, Татко наш и мой татко, когото искам да чувствам по-осезателно, помогни ми да изляза от фалшивите пътища. Покажи ми как да Те търся, защото често не съм способен да Те откривам.

Нека звездата, която посочи точно на мъдреците мястото на Твоето рождение, ми посочи, със светлина ярка и насочена, къде да Те търся.

